

har været farligt, saaledes som nogle tror at kunne se lige med det samme, nu vel, saa har vi altid Muligheden for at bryde af derved, at Ordningen, som jeg siger, ikke gøres permanent, men kun træffes for ganske kort Tid. Det er givet, at hvis Virkningerne bliver af en saadan Art, vil ogsaa jeg uvægerligt gaa imod den den Dag, der bliver Tale om at forlænge eller ikke forlænge Loven. Saaledes er min Stilling til Importreguleringen. Jeg mener, at der er fundet noget nyt deri, hvis Godhed ikke er prøvet, hvis Virkning ikke er bekræftet eller afkræftet af Paa-stande, der er leveret som Argumenter for eller imod. Men Faren heri ser jeg, dersom denne Ordning udstrækkes til for mange Omraader og over for lang Tid.

Jeg nævnte før, at der fra forskellig Side var fremsat lidt for udsænkende Udtalelser og Standpunkter, f. Eks. Krævet om, at Toldloven af 1908 uden videre bliver ført à jour som Vægttold. Sligt lader sig ikke gøre. En Udtalelse fra Grosserer-Societetet er knap saa outreret, men det forekommer mig heller ikke, at den har taget tilstrækkeligt Varsel af, hvorledes Situationen ligger, og det forekommer mig yderligere, at det er et Tilbagetog fra det Standpunkt, hvorpaa vi stod ved Slutningen af Forhandlingerne i Fjor, hvor der var ved at aabne sig en Mulighed for, at vi kunde faa en frugtbar Forhandling. Fra den anden Side maa jeg ved Siden af den førnævnte Udtalelse fra Husmandsforeningerne nævne en Udtalelse fra De samvirkende danske Landboforeninger, der forekommer mig at spænde Buen lige lovlig højt. Jeg skal ikke komme ind herpaa, men udsætte det til Toldlovsforhandlingerne, som neppe er ret langt borte; dog vil jeg nævne en ganske enkelt Ting, som jeg mener er nødvendiggjort ved min Udtalelse om, at de har spændt Buen for højt. Ligesom Industriens og Haandværkets fælles Toldudvalg sætter Fingern paa 1908-Tolden og kræver den ført à jour som Vægttold, saaledes har ogsaa Landboforeningerne deres Udgangspunkt i 1908; men det er noget ganske andet, de kræver. De kræver Nedsættelse, de kræver selvfølgelig Frihandelsprincippet opretholdt og foretrækker Værditoldprincippet som Princip. Men saa kræver de to Ting yderligere: at Beskyttelsesprocenten skal sættes ned — altsaa man tænker sig Vægttolden om-sat til Værdisats, og deri er jeg for saa vidt enig med dem, det er kun et Spørgsmaal, hvor hurtigt vi kan komme ned —, og saa tilføjer de noget nyt, noget, man

ikke tidligere har hørt fra den Side, idet de kræver, at ogsaa selve Beskyttelsesbeløbet skal sættes ned.

Jeg maa gøre opmærksom paa, at her er man inde paa noget, som i Princippet utvivlsomt er ganske uholdbart. Naar Prisen, lad os tage det med runde Tal, fra 1908 til i Dag er steget til det dobbelte — den har været højere oppe, men er gaaet ned igen — og man saa forlanger, at Procenten skal sættes ned, men tillige, at Beskyttelsesbeløbet, Toldbeløbet, skal sættes ned, hvad er det saa, man forlanger? Lad mig føre det over paa Landbrugets eget Omraade. Landbruget faar i Øjeblikket godt og vel 2 Kr. for et Pund Smør, medens det før Krigen under normale Forhold fik 1 Kr.; det er det samme Forhold, det er dobbelt saa dyrt. Men en hvilken som helst, der vil rive Landbruget det i Næsen og sige: Kan I se, I faar 2 Kr. for Smørret i Dag, I er dobbelt saa godt stillede som i 1908, vil man fra Landbrugets Side afvise, og med Rette, ved at sige: Vore Omkostninger er selvfølgelig ogsaa steget. Det samme maa erindres, naar Talen er om Toldafgiften. Og naar Landmændene forlanger, at Beskyttelsesbeløbene skal gaa ned, forlanger de i Virkeligheden, at den Krone, de afleverer som Told — være sig som Finanstold eller Beskyttelsestold —, skal regnes til den samme Værdi, den havde i 1908. Nej, den Krone er lige saa vel faldet i Værdi som den Krone, de selv faar for deres Smør. Naar de forlanger, og med Rette, at faa den dobbelte Pris for Smørret respekteret, saa længe deres Produktionsomkostninger er saa høje, som de er, saa maa de ogsaa give andre Medborgere Ret til at forlange deres Beskyttelse, om jeg saa maa sige, deres Indkomst respekteret i de højere Tal, det være Finanskassens eller Industriens. Man kan ikke sige: Den Krone, som jeg giver ud, er den eneste, som ikke er faldet i Værdi. Det er et ganske uholdbart Standpunkt.

Lad mig spørge: Hvorledes vilde man i øvrigt se paa det, hvis Landbruget selv var ude i den haardeste Krise? Jeg ved vel, at det med Rette kan siges fra Landbrugets Side: Vi er ude i Krisen. Ja, desværre, men jeg kan tilføje: Vi er i Begyndelsen af Krisen for Landbrugets Vedkommende. Der er ikke Tvivl om, at Industrien er gaaet ud i Krisen tidligere end Landbruget — jeg skal ikke opholde mig ved, at Industri- og Landbrugskriser forløber paa fuldstændig forskellig Maade —, og Industrien har været ude i Krisen stær-